

Súd:	Najvyšší súd SR
Spisová značka:	10Sžd/19/2014
Identifikačné číslo spisu:	1013201654
Dátum vydania rozhodnutia:	22.10.2014
Meno a priezvisko:	JUDr. Zuzana Ďurišová
Funkcia:	sudca
ECLI:	ECLI:SK:NSSR:2014:1013201654.1

ROZSUDOK

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Zuzany Ďurišovej a členov senátu JUDr. Igora Belka a JUDr. Petra Paludu v právnej veci žalobcu Mgr. J. G., bytom K., právne zastúpeného Kután & Partners, spol. s r.o. so sídlom Laurinská 18, Bratislava, proti žalovanému Ministerstvu vnútra Slovenskej republiky, Krajské riaditeľstvo Policajného zboru v Bratislave, Krajský dopravný inšpektorát Bratislava, Špitálska 14, 812 28 Bratislava, o preskúmanie zákonnosti rozhodnutia žalovaného č.p.: KRPZ-P-110/BA-KDI21-2013 zo dňa 5. augusta 2013, o odvolaní žalobcu proti rozsudku Krajského súdu v Bratislave č. k. 1S/218/2013-41 zo dňa 3. apríla 2014, takto

rozhodol:

Najvyšší súd Slovenskej republiky rozsudok Krajského súdu v Bratislave č. k. 1S/218/2013-41 zo dňa 3. apríla 2014 p o t v r d z u j e.

Účastníkom konania náhradu trov odvolacieho konania n e p r i z n á v a.

Odôvodnenie

I.

Konanie o priestupku

Okresný dopravný inšpektorát Okresného riaditeľstva PZ v Bratislave I, rozhodnutím zo dňa 22. mája 2013 pod č.: ORP-P-174/I-DI-BCP-2013 uznal žalobcu vinným podľa § 22 ods. 1 písm. g/ zákona č. 372/1990 Zb. o priestupkoch (ďalej aj ZP) na tom skutkovom základe, že dňa 26. marca 2013 v čase o 8,45 hod. jazdil s osobným motorovým vozidlom zn. Audi Q7, ev. č. I. v Bratislave po Holubyho ulici, smerom od Starej Vinárskej na K., pričom neprispôbil rýchlosť jazdy svojim schopnostiam, vlastnostiam vozidla a nákladu, poveternostným podmienkam, stavu a povahe vozovky a iným okolnostiam, ktoré možno predvídať, následkom čoho v šmyku zachytil pred domom č. 28 stojace vozidlo zn. Mercedes Benz Vito ev. č. I. vodičky Y. I. a vzápätí s vozidlom narazil aj do stojaceho vozidla zn. Mitsubishi Outlander ev. č. I. vodičky Mgr. K. O. a do stĺpu verejného osvetlenia č. 14. Vodička O. bola po náraze do jej vozidla aj s maloletým synom K. odhodaná na vozovku, ktorý utrpel ľahké zranenie.

Konanie žalobcu správny orgán prvého stupňa kvalifikoval ako porušenie § 16 ods. 1 zákona č. 8/2009 Z.z. Žalobcovi bola uložená pokuta vo výške 150 € a povinnosť nahradiť trovy konania vo výške 16 €. Voči tomuto rozhodnutiu podal žalobca v zákonnej lehote odvolanie, ktoré odvolací správny orgán rozhodnutím zo dňa 5. augusta 2013 č. KRPZ-P-110/BA-KDI21-2013 zamietol a prvostupňové rozhodnutie o priestupku potvrdil.

II.

Konanie na súde I. stupňa

Krajský súd v Bratislave na základe žaloby preskúmal napadnuté rozhodnutie žalovaného a dospel k záveru, že žalobu je potrebné zamietnuť podľa § 250j ods. 1 OSP. V predmetnej právnej veci bol podľa názoru Krajského súdu v Bratislave presne a nadovšetku pochybnosť zistený skutkový stav, ktorý viedol k objasneniu priestupku a jeho skutkovej podstaty. Správne orgány oboch stupňov podľa názoru súdu riadne zistili skutkový stav veci, a to v súlade s ust. § 3 ods. 4 a § 32 správneho poriadku. Prvostupňový správny orgán podľa ust. § 74 ods. 1 zákona o priestupkoch nariadil vo veci ústne pojednávanie, na ktorom bol vypočutý obvinený (žalobca), ktorý vo svojej výpovedi uviedol: „Dňa 26. marca 2013 v ranných hodinách asi okolo 8.40 hod. vyšiel svojim autom z garáže zo svojho domu na K. ulici. Vychádzal v stúpaní po K. ulici, povrch vozovky bol mokrý, posypaný a ošetrovaný po snežení. V pohode sa dostal na vrchol stúpania ku križovatke s Holubyho ulicou, kde odbočil doľava a začal s vozidlom klesať. Povrch vozovky bol za križovatkou upravený, neskôr boli na vozovke vyjazdené len koľaje. Vo výhlade dopredu na Holubyho ulicu mu bránil na pravej strane zaparkovaný Mercedes Benz a nižšie naľavo zaparkovaný Mercedes Benz triedy C. Niekde v miestach, kde tieto vozidlá parkovali, sa dostal na neposypaný a neošetrovaný povrch vozovky, kde sa pod snehom nachádzala vrstva ľadu. Jeho vozidlo sa stalo neovládateľným a posúvalo sa v šmyku zo svahu Holubyho ulice, pričom pravými zadnými dverami, slabozachytil neoznačený mierne skrížený Mercedes Benz Vito, stojaci na pravej strane vozovky, po chvíli narazil do skríženého vozidla Mitsubishi Outlander a do stĺpu. Má za to, že nárazy boli slabé a v jeho vozidle sa neaktivovali airbagy. Keď spozoroval, že jeho vozidlo je neovládateľné, začal zvukovo signalizovať nebezpečenstvo, čo vyhodnotila vodička Mitsubishi tak, že v rýchlosti vyberala svoje dieťa zo sedačky. Má za to, že na svojom aute mal zimné pneumatiky, mdlo s dezénom v dostatočnej hĺbke a domnieva sa, že k dopravnej nehode došlo v dôsledku nesprávne, resp. neošetrovanej vozovky“.

Po preskúmaní administratívneho spisu a oboch rozhodnutí žalovaného správneho orgánu krajský súd dospel k právnomu záveru, že rozhodnutie žalovaného, ako aj rozhodnutie prvostupňového správneho orgánu boli vydané v súlade so zákonom a v konaní, ktoré prebehlo pred správnym orgánom boli dodržané všetky práva žalobcu, ktoré mu zákon priznáva. Žalobca bol riadne a včas upovedomený o termíne ústneho pojednávania, na ktorý sa dostavil a vo veci bol riadne vypočutý. Vo veci bola riadne zabezpečená fotodokumentácia, ako aj plánik z miesta nehody, spoločne s ohliadkou miesta. Vo veci boli vypočuté aj ďalšie dve účastníčky nehody, ktoré sa k veci vyjadrili tak, že vozidlo Mercedes Benz Vito netvorilo priamu prekážku v cestnej premávke (tak, ako to uvádza žalobca), ale po zistení šmykov ho vodička úmyselne zastavila na okraji vozovky a vozidlo Mitsubishi Outlander stálo vo svojom postavení po šmyku len okamih, počas ktorého nestihla vodička vozidlo ani preparkovať, ani vybrať svojho syna z detskej autosedačky. Tieto vozidlá neboli pred nárazom vozidla Audi Q 7 poškodené, ani nepojazdné.

Na základe vykonaného dokazovania a vyhodnotení dôkazov bolo podľa názoru súdu jednoznačne preukázané, že žalobca svojím konaním porušil § 16 ods. 1 zákona o cestnej premávke, čo zakladá jeho zodpovednosť za priestupok podľa § 22 ods. 1 písm. g) priestupkového zákona. Výšku sankcie považuje súd za primeranú. Žalobca v odvolaní neuviedol žiadne relevantné skutočnosti, s ktorými by sa žalovaný správny orgán nebol vysporiadal a ktoré by odôvodňovali záver, že správne orgány svojím postupom porušili základné zásady správneho konania a konania o priestupkoch.

K námietke žalobcu, že za uvedenú dopravnú nehodu je zodpovedný Magistrát hl. mesta SR Bratislavy, ktorý nezabezpečil riadny posyp vozovky súd uvádza, že s touto nie je možné sa stotožniť. Zavinenie žalobcu nie je možné vyvodzovať zo zodpovednosti Magistrátu hl. mesta, ale zo skutočnosti, že žalobca

neprispôsobil rýchlosť jazdy svojím schopnostiam, poveternostným podmienkam a hlavne stavu a povahe vozovky.

III.

Odvolanie a vyjadrenie k nemu

Proti tomuto rozsudku podal žalobca v zákonnej lehote odvolanie, v ktorom opakovane uviedol, že nie on zavinił dopravnú nehodu, ale bol to správca cesty, ktorý ju neudržiaval v takom stave, aby bola bezpečne prejazdná, že nemohol predvídať takýto stav, keď vošiel na túto komunikáciu, najmä, ak pred tým bez problémov po inej komunikácii obdobného charakteru v tom istom mieste prešiel, pretože bola riadne ošetrovaná, a navyše nemohol predpokladať na ceste výskyt iných vozidiel, ktoré sa tam nachádzali v polohách a miestach, ktoré boli v rozpore s ustanoveniami ZCP. Dodal, že od nikoho nemožno spravodlivo požadovať, aby plnenie svojich povinností prispôbil predpokladu, že iní svoje povinnosti neplnia.

Navrhol zmeniť napadnutý rozsudok krajského súdu, zrušiť napadnuté rozhodnutie žalovaného a vec mu vrátiť na ďalšie konanie a zároveň priznať žalobcovi náhradu trov konania vrátane trov právneho zastúpenia.

Žalovaný vo vyjadrení k odvolaniu uviedol, že v konaní bolo jednoznačne preukázané, že žalobca mal vedomosť o tejto situácii, že na vozovke sa môže nachádzať námraza alebo ujazdený sneh, nakoľko ako uviedol, vozovka na Holubyho ulici bola šmykľavá, zasnežená, išiel rýchlosťou cca 10km/h, pri brzdení sa auto šmýkalo, nedalo sa ovládať, začal trúbiť. Táto vedomosť žalobcu o stave a povahe vozovky bola teda nepopierateľná. Jeho povinnosťou vyplývajúcou zo zákona bolo prispôbiť rýchlosť jazdy. V danom prípade rýchlosť jazdy, ktorou sa žalobca bráni, je irelevantná, vzhľadom k vyššie uvedeným skutočnostiam.

Ďalej uviedol, že na naplnenie zákonných znakov priestupku postačí aj zavinenie z nedbanlivosti, a to i nevedomej, pri ktorej sa predpokladá, že obvinený z priestupku nevedel, že svojím konaním môže porušiť alebo ohroziť záujem chránený zákonom, hoci to vzhľadom na okolnosti a na svoje osobné pomery vedieť mal a mohol. Žalovaný postupoval v zmysle § 32 ods. 1 správneho poriadku, zistil presne a úplne skutočný stav veci a za tým účelom si obstaral potrebné podklady pre rozhodnutie.

S poukazom na vyššie uvedené, žalovaný navrhol, aby odvolací súd rozsudok Krajského súdu v Bratislave č. k. 1S/218/2013-41 zo dňa 3. apríla 2014 potvrdil.

IV.

Konanie pred Najvyšším súdom Slovenskej republiky ako súdom odvolacím

Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd odvolací (§ 246c ods. 1 veta prvá Občianskeho súdneho poriadku v znení neskorších predpisov (ďalej len „OSP“) v spojení s § 10 ods. 2 OSP), preskúmal napadnutý rozsudok a konanie, ktoré mu predchádzalo (podľa § 246c ods. 1 veta prvá OSP v spojení s § 211 a nasl. OSP) a jednomyselne dospel k záveru, že odvolaniu nemožno priznať úspech.

Podľa § 250ja ods. 2 OSP odvolací súd rozhodne o odvolaní spravidla bez pojednávania, ak to nie je v rozpore s verejným záujmom. Na prejednanie odvolania nariadi pojednávanie, ak to považuje za potrebné, alebo ak vykonáva dokazovanie. Odvolací súd vzhľadom na ďalej uvádzané skutočnosti nepovažoval za potrebné na prejednávanie veci nariadiť pojednávanie a takýto postup nebol v rozpore s verejným záujmom.

Deň vyhlásenia rozhodnutia bol zverejnený minimálne päť dní vopred na úradnej tabuli súdu a na internetovej stránke Najvyššieho súdu Slovenskej republiky www.nsud.sk. Rozsudok bol verejne vyhlásený 22. októbra 2014 (§ 156 ods. 1 a ods. 3 OSP).

Z obsahu pripojených spisov odvolací súd zistil, že predmetom súdneho prieskumu je rozhodnutie žalovaného v spojení s rozhodnutím prvostupňového správneho orgánu, ktorými bola žalobca uznaný za vinného z priestupku podľa § 22 ods. 1 písm. g) ZP na už uvedenom skutkovom základe.

Podľa § 22 ods. 1 písm. g) ZP, priestupku proti bezpečnosti a plynulosti cestnej premávky sa dopustí ten, kto poruší všeobecne záväzný právny predpis o bezpečnosti a plynulosti cestnej premávky, v ktorého dôsledku vznikne dopravná nehoda.

Podľa § 16 ods. 1 ZCP, vodič je povinný rýchlosť jazdy prispôbiť najmä svojim schopnostiam, vlastnostiam vozidla a nákladu, poveternostným podmienkam, stavu a povahe vozovky a iným okolnostiam, ktoré možno predvídať. Vodič smie jazdiť len primeranou rýchlosťou, aby bol schopný zastaviť vozidlo na vzdialenosť, na ktorú má rozhľad.

Podľa § 22 ods. 2 písm. c) ZP, za priestupok podľa odseku 1 písm. e), g) až i) možno uložiť pokutu od 150 eur do 800 eur a zákaz činnosti do troch rokov.

V zmysle citovaného § 16 ods. 1 ZCP žalobca nekonal, a ak sa odvolával v žalobe i v odvolaní na citáciu rozsudku Najvyššieho súdu SR sp. zn. 10Sžd/7/2012: „... od nikoho nemožno spravodlivo požadovať, aby plnenie svojich povinností prispôbil predpokladu, že iní svoje povinnosti neplnia“, je potrebné k tomu uviesť, že táto veta a myšlienka sa rozhodne nevzťahuje na prerokúvaný prípad, pretože má na mysli situáciu, kedy jeden účastník všetky zákonom uložené povinnosti plní a iní nie.

V prerokúvanom prípade žalobca nesplnil zákonom uloženú povinnosť a nezastavil vozidlo napriek tomu, že vedel, že pred ním sa nachádza alebo môže nachádzať zľadovatený a neprejazdný úsek s nebezpečným sklonom vozovky, ktorý prešiel neraz predtým. Až za situácie, že by tak bol urobil a vozidlo bezpečne zastavil pred nebezpečným úsekom a tým v súlade so zákonom predvídajúc, čo od neho možno spravodlivo vyžadovať, že ani na tak vybavenom vozidle (4x4) nedokáže bezpečne prejsť daný zasnežený a zľadovatený úsek cesty, a vozidlo by sa bez jeho pričinenia, zabrzdené dalo na zľadovatej ceste do pohybu, mohol by sa dovoľávať ochrany voči tým, ktorí si nesplnili svoje povinnosti, či už to boli správca cesty alebo iní účastníci cestnej premávky. Tak to mal na mysli žalobcom citovaný rozsudok Najvyššieho súdu SR sp. zn. 10 Sžd/7/2012.

V prerokúvanom prípade krajský súd postupoval v súlade so zákonom, preskúmal postup a napadnuté rozhodnutie a zistil, že skutkový stav bol preukázaný vyčerpávajúco, že dôkazy boli vyhodnotené správne a v súlade so zásadami správnej úvahy a logiky a uložená sankcia na dolnej hranici sadzby je primeraná spáchanému priestupku.

Podľa § 219 ods. 2 OSP ak sa odvolací súd v celom rozsahu stotožňuje s odôvodnením napadnutého rozhodnutia, môže sa v odôvodnení obmedziť len na skonštatovanie správnosti dôvodov napadnutého rozhodnutia, prípadne doplniť na zdôraznenie správnosti napadnutého rozhodnutia ďalšie dôvody.

Odvolací súd v súlade s týmto ustanovením v celom rozsahu poukazuje na odôvodnenie napadnutého rozsudku krajského súdu a dodáva, že v prerokúvanom prípade nebolo možné zohľadniť požiadavku žalobcu na spoluzodpovednosť za škodu vzniknutú spôsobením dopravnej nehody ním riadeného motorového vozidla, pretože v tomto konaní sa súdy zaoberali otázkou zákonnosti konania o priestupku a sankcie, ktorá bola zaň uložená.

Takejto spoluzodpovednosti sa môže žalobca dovoľávať v konaní o náhradu škody, ak budú na to splnené zákonné podmienky.

Vzhľadom na uvedené sa preto aj odvolací súd stotožnil s právnym názorom krajského súdu, že preskúmané rozhodnutie žalovaného bolo vydané v súlade so zákonom, a jeho odvolaním napadnutý rozsudok potvrdil podľa § 219 ods. 1 a 2 OSP ako vecne správny.

V.

Trovy konania

O trovách odvolacieho konania rozhodol Najvyšší súd Slovenskej republiky podľa ustanovenia § 250k ods. 1 O.s.p. v spojení s § 224 ods. 2 O.s.p. a § 246c ods. 1 vety prvej O.s.p. tak, že účastníkom ich náhradu nepriznal, pretože žalobca nemal úspech v odvolacom konaní a žalovaný nemá na ich náhradu zákonný nárok.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku opravný prostriedok nie je prípustný.